

maalet om Erstatning indeholder fjerde Stykke en Bestemmelse, som forekommer mig uklar. Jeg forstaaer nok Meningen af den, men jeg tror rigtignok, at den kan trænge til en Omredaktion. Der staar nemlig: „Erstatningen tilfalder Eierne af de omhandlede Bygninger og Medstaber og udbetales ham strax, saa snart vedkommende Eier erklærer etc.“ „Eieren“ og „vedkommende Eier“ maa være to forskjellige Personer, ellers er det mig ikke klart, hvad der menes dermed. Jeg antager, at det sigter til saadanne Tilfælde, hvor en Jord er bortleiet, og hvor altsaa Leieren faar sin Erstatning strax, naar Eieren erklærer, at han ikke i de løbende tre Aar til 1886 vil bruge Jorden til Tobak. Det er blot en Henstilling, jeg vil tillade mig at gjøre. Endelig staar der i § 7, at Kommissionens Kjendelser kunne ikke indbringes for Domstolene. Det er en Bestemmelse, som forekommer mig betænkelig, saaledes ganske kort at henstille det, at hele dette Forhold angaaende Erstatningsansvar. Forholdet mellem Leier og Eier m. m. ikke kan komme for Domstolene, hvilket nærmest turde være Meningen dermed. Det er jo ganske vist, at Kommissionens Kjendelse, forsaavidt den gaar ud paa at bestemme Erstatningens Størrelse, kan ikke komme for Domstolene, og det vilde den ikke kunne, selv om denne § 7 ikke stod der; det er efter § 4 klart, at det vil være udelukket fra Domstolenes Afgjørelse at gjøre nogen Forandring i den fastsatte Erstatnings Størrelse. Men der vil jo vistnok kunne forekomme mange andre Spørgsmaal, f. Ex. om, hvem der skal have Erstatningen. Hvor der nu netop er en Leier og en Eier, vil det jo meget bero paa de faktiske Forhold, hvorledes Forholdet er mellem Eier og Leier, og hvem Erstatningen egentlig skal tilkomme. Det forekommer mig ikke, at der er tilstrækkelig Grund til udelukkende at lægge dette i en Kommissions Haand, det er Noget, som efter mit Skjøn rettest henhører under Domstolene, saa at det vistnok vil være heldigt, enten helt at lade § 7 gaa ud eller ialtfald at præcisere den noget mere, thi der vil altid forekomme Tilfælde, hvor en Kommissions endelige Afgjørelse af et saadant Spørgsmaal kan være betænkelig. Søvrigt tillader jeg mig med disse Bemærkninger at anbefale Lovforslaget.

Formanden: Det vil vistnok ikke overraske det ærede Medlem, at det forekommer mig, at en stor Del af Bemærkningerne være temmelig smaa for en første Behandling. Jeg nævner det kun, for at ikke mulig senere Talere skulle komme ind paa det samme Spor, hvilket ikke vilde være heldigt.

Raben: Naar jeg tillader mig at tage Ordet og gjøre nogle Bemærkninger til nærværende Lovforslag, er det, fordi jeg ingenlunde kan være enig i det Princip, der ligger til Grund derfor. Principet er jo nemlig Forbud mod Tobaksdyrking med Undtagelse af et mindre Areal til eget Brug. Dette Princip kan jeg slet ikke finde rigtigt. Jeg mener, at det er aldeles feilagtigt at forbyde en Mand at dyrke paa sin Jord, hvad han finder bedst tjenligt og rettest for ham. Det er et Indgreb i Benyttelsen af Jorden, som jeg fra mit Standpunkt ikke kan finde Andet end høist uheldigt. Jeg har ikke Noget imod en forhøiet Beskatning af Tobak, tværtimod, for mig er Tobakken en Luxus, som jeg mener, bør beskattes; men det staar for mig, at det er meget let at beskatte Tobaksavlens paa den ene eller anden Maade, saa at Staten ikke lider noget Tab derved. Jeg mener, at man bør beskatte det Areal, som anvendes til Tobaksdyrking. Det er ikke nogen vanskelig Sag for de kommunale Bestillingsmænd rundt omkring i Kommunerne at indmelde til Tolddæsenet eller Herredsfogden, eller hvor det nu skal være, at den og den Mand dyrker Tobak, og saa mener jeg, at det heller ikke vil være saa vanskeligt for Tolddæsenet at gaa ud og opmaale Arealet og derefter beskatte det. Naturligvis burde jo Skatten omtrent sættes saaledes, at den kunde være lig med Toldden. Jeg er ikke i Besiddelse af de fornødne Kundskaber paa dette Gebet til at kunne sige, hvor Meget der kan avles paa et vist Areal, men det vil ikke være saa vanskeligt at faa oplyst. Ved at beskatte Arealet tvinger man fremdeles ogsaa Jordbrugeren til kun at benytte den Jord til Tobaksdyrking, der særlig egner sig dertil. Tobaksplanten fordrer en meget kraftig Jord, en Jord, der er meget stærkt gjødet og meget godt behandlet, og jeg vilde ganske vist anse det for uheldigt, om Tobakken blev dyrket i Jord, der ikke egnede sig dertil, men som egnede sig bedre til anden Aavl; det vilde jeg anse for et nationalt Tab. Naar man beskatter Arealet paa den Maade, jeg har tilladt mig at omtale, tror jeg, som sagt, at man tvinger Tobaksdyrkeren til kun at benytte Jord, som særlig egner sig for Tobaksavl, og derved vil man indskrænke denne paa den Maade, som jeg mener er passende, men jeg kan ikke gjøre mig fortrolig med den Tanke, at det er rigtigt at forbyde en Jordbruger at benytte sin Jord paa den Maade, han finder bedst tjenlig, og dyrke de Planter, han maatte anse det for rigtigst og fordelagtigst at dyrke. Det er kun disse Par Bemærkninger, jeg vil tillade mig, idet jeg skal henstille til det eventuelle Udvalg, der